

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud projednal v neveřejném zasedání dne 26. 10. 2016 dovolání obviněných **Ladislava L.**, nar. xxx v xxx, trvale bytem xxx, a **Ing. Jiřího P.**, nar. xxx ve xxx, trvale bytem xxx, proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 24. 3. 2015, sp. zn. 2 To 4/2015, v trestní věci vedené u Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci, pod sp. zn. 29 T 6/2012, a rozhodl **t a k t o** :

Podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. **s e** dovolání obviněného Ladislava L. **o d m í t á .**

Podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. **s e** dovolání obviněného Ing. Jiřího P. **o d m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci, ze dne 4. 7. 2014, sp. zn. 29 T 6/2012, byli obvinění Ladislav L., Ing. Jiří P. a Štěpán L. uznáni vinnými zvláště závažným zločinem výroby a jiného nakládání s látkami s hormonálním účinkem podle § 288 odst. 1, odst. 4 písm. c) tr. zákoníku, dílem dokonaným, dílem nedokonaným ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Za to byl obviněný Ladislav L. odsouzen podle § 288 odst. 4 tr. zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání pěti let a šesti měsíců, pro jehož výkon byl dle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zařazen do věznice ostrahou. Obviněnému Ladislavu L. byl dále podle § 67 odst. 1 a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku uložen peněžitý trest v rozsahu 280 denních sazeb ve výši 500 Kč, tedy v celkové výši 140 000 Kč a podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku byl pro případ, že by uložený peněžitý trest nebyl vykonán ve stanovené lhůtě, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání tří měsíců. Obviněnému Ladislavu L. byl rovněž podle § 70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, jenž byl konkrétně specifikován ve výroku tohoto rozhodnutí. Obviněný Ing. Jiří P. byl citovaným rozsudkem odsouzen podle § 288 odst. 4 tr. zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání pěti let, pro jehož výkon byl dle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zařazen do věznice ostrahou. Obviněnému Ing. Jiřímu P. byl dále podle § 67 odst. 1 a § 68 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku uložen peněžitý trest v rozsahu 180 denních sazeb ve výši 500 Kč, tedy v celkové výši 90 000 Kč a podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku byl pro případ, že by uložený peněžitý trest nebyl vykonán ve stanovené lhůtě, stanoven náhradní trest odnětí svobody

v trvání dvou měsíců. Obviněný Štěpán L. byl konečně podle § 288 odst. 4 tr. zákoníku za použití § 58 odst. 1 tr. zákoníku odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání tří let, jehož výkon byl dle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání pěti let.

2. Podle skutkových zjištění soudu prvního stupně se obvinění Ladislav L., Ing. Jiří P. a Štěpán L. dopustili trestné činnosti tím, že

„v přesně nezjištěné době nejméně od roku 2010 do jarních měsíců roku 2011 v Bratislavě, na území Slovenské republiky, v prostorách kanceláře, kterou Ladislav L. pronajal na ulici xxx, Ladislav L. v součinnosti se slovenským státním příslušníkem Jozefem R., nar. xxx a dalšími, blíže neustanovenými osobami, za účelem jejich následné placené distribuce odběratelům na území České republiky, nashromáždil větší množství látek s anabolickým a hormonálním účinkem, jako například přípravky Testosteron Depo obsahující účinnou látku testosteron enantát, Bolde 250 s účinnou látkou boldenon undecylenát, Test-Prop100 s účinnou látkou testosteron propionát, Trenbol 100 s účinnou látkou trenbolon acetát, Fluoxymesterone s účinnou látkou fluoxymesteron, Methandieone s účinnou látkou methandienon, Testosterone Enantate Injection USP s účinnou látkou testosteron enantát, Androlic Tablets s účinnou látkou oxymetolon, a řadu dalších, společně s Ing. Jiřím P. a Štěpánem L. se pak podílel i na další manipulaci s těmito látkami, kdy na základě jeho instrukcí a informací o počtu, druhu přípravků a osobách odběratelů všichni tři připravovali balíčky s těmito preparáty, které záměrně opatřovali nepravdivými informacemi o odesílateli a věcně správnými údaji o odběrateli, tyto balíčky pak předávali Jozefu R., případně i dalším, blíže neustanoveným osobám, které pak zajistily jejich distribuci na území České republiky prostřednictvím slovenské a české pošty, jmenovitě bylo zjištěno, že takto byly balíčky odeslány

- Petru V. - zásilka č. RR 28 826 889 4 SK obsahující mimo jiného 1 ks originálního balení přípravku Bolde 250 s účinnou látkou boldenon undecylenát, 1 ks originálního balení přípravku Oxymetholone s účinnou látkou oxymetolon a 3 ks originálního balení přípravku Stanozolol s účinnou látkou stanozolol,

- Davidu Č. - zásilka č. RR 28 826 885 0 SK obsahující mimo jiného 1 ks originálního balení přípravku Nandrolone decanoate injection s účinnou látkou nandrolon decanoát,

- Ivoši Z. - zásilka č. RR 28 826 884 6 SK obsahující 2 ks originálního balení přípravku Testosterone enanthate injection s účinnou látkou testosteron enantát a 2 ks originálního balení přípravku Clenbutelol Hydrochloride obsahující účinnou látku klenbutelol hydrochlorid

- Pavlu S. - zásilka č. RR 27199 931 1 SK obsahující 3 ks originálního balení přípravku Clenbutelol Hydrochloride obsahující účinnou látku klenbutelol hydrochlorid,

adresátům však doručeny nebyly, když na území České republiky byly dne 3. 5. 2011 zadrženy na základě příkazu vydaného státním zástupcem Krajského státního zastupitelství Ostrava – pobočka v Olomouci a otevřeny se souhlasem soudce Okresního soudu v Olomouci,

v uvedeném období pak ještě ve větším, přesně nezjištěném počtu případů, byly popsáním způsobem ze Slovenské republiky i dalším odběratelům na území České republiky úspěšně prodávány a doručovány i jiné zásilky s preparáty s anabolickým a hormonálním účinkem, které Ladislav L., Ing. Jiří P. a Štěpán L. v Bratislavě za popsanych podmínek připravili,

za účelem zdárné realizace této distribuce látek s anabolickým a hormonálním účinkem Štěpán L. a Ing. Jiří P. v uvedeném období Ladislava L., který měl zadržovaný řidičský průkaz, v přesně nezjištěném počtu případů také převezli osobními automobily z České republiky do Bratislavy a zpět, Ing. Jiří P. navíc, na základě požadavků Ladislava L., zřídil dne 23. 4. 2010 na území České republiky, konkrétně na poště v Brně, na Mojžírově náměstí, P. O. Box č. xxx, který byl na základě uzavřené smlouvy oprávněn užívat nejméně do 1. 2. 2011 a poté, co tuto schránku zrušil, zřídil nový P. O. Box č. xxx na území Slovenské republiky, v Bratislavě, kdy smyslem takového konání bylo vytvořit místo pro příjem objednávek od zájemců o látky s anabolickými a hormonálními účinky a následných plateb za provedené dodávky, přičemž oba tyto P. O. Boxy, v pravidelných intervalech, kontrolovali a vybírali buď Ladislav L. nebo Jiří P.;

ve všech popsanych případech přitom byly baleny a na území České republiky zasílány přípravky, které obsahovaly účinné látky, jež jsou v příloze č. 1 nařízení vlády č. 454/2009 Sb. uvedeny jako androgenní anabolické steroidy, resp. jako ostatní anabolické látky, všichni obžalovaní věděli, že na území Slovenské republiky jsou kompletována balení přípravků s anabolickým a hormonálním účinkem za účelem jejich další, placené distribuce odběratelům na území České republiky, všichni obžalovaní též věděli, že tyto preparáty nejsou na území České republiky zasílány proto, aby oprávněnými osobami byly použity k terapeutickým účelům při dodržení všech diagnostických a dalších pravidel léčení, ale za jiným účelem a věděli také to, že ani jeden z nich nedisponuje povolením k dovozu, případně další distribuci takových přípravků na území České republiky,

současně všichni věděli, že jejich jednání není izolovaným dějem, ale že popsany vlastními aktivitami participují na činnosti sdružení více osob, kde každý jedinec zpravidla plnil tytéž určité úkoly, které na sebe vzájemně navazovaly, a to nikoli nahodile, ale plánovaně a koordinovaně,

Ladislav L. sám pak s látkami s anabolickým a hormonálním účinkem obchodoval i v jiných případech, konkrétně

dne 24. 11. 2010 kolem 9:00 hodin ve xxx na xxx ulici, na parkovišti u čerpací stanice Shell, s policejním orgánem vystupujícím v rámci předstíraného převodu ve smyslu § 158c tr. ř. pod smyšleným jménem Jiří H., se dohodl na dodání látek s anabolickým a hormonálním účinkem, kdy tyto preparáty, konkrétně balení přípravku Bolde 250 s účinnou látkou boldenon, dva kusy balení přípravku Oxandrolone Tablets s účinnou látkou oxanandrolon, balení přípravku Stanozolol Tablets s účinnou látkou stanozolol a balení přípravku Trenbol s účinnou látkou trenbolon acetát, na základě uzavřené dohody doručil policejnímu orgánu dne 7. 12. 2010 z Bratislavy prostřednictvím slovenské a české pošty do P. O. Box č. xxx zřízeným policejním orgánem na jméno Jiří H. na poště v Praze v Durychově ulici a dne 9. 12. 2010 pak od policejního orgánu v souvislosti s touto dodávkou

v Olomouci, v OC Globus, v kavárně Emporio, převzal částku ve výši 10 000 Kč jako platbu za tyto preparáty a

dne 16. 12. 2010 v době kolem 15:00 hodin v xxx na xxx ulici č. xxx, v místní nemocnici, v lůžkové části, na pokoji C9, po předchozí telefonické dohodě, policejnímu orgánu vystupujícímu v rámci předstíraného převodu ve smyslu § 158c tr. ř. pod smyšleným jménem Jiří H., za částku 10 000 Kč, předal balení přípravku Bolde 250 s účinnou látkou boldenon, 2 balení přípravku Oxandrolone Tablets s účinnou látkou oxanandrolon, balení přípravku Stanozolol Tablets s účinnou látkou stanozolol a balení přípravku Trenbol s účinnou látkou trenbolon acetát;

rovněž v těchto dvou případech prodal přípravky, které obsahovaly účinné látky, jež jsou příloze č. 1 nařízení vlády č. 454/2009 Sb. uvedeny jako androgenní anabolické steroidy, resp. jako ostatní anabolické látky, věděl, že prodává látky s anabolickým a hormonálním účinkem, věděl, že tyto preparáty neprodává proto, aby oprávněnou osobou byly použity k terapeutickým účelům při dodržení všech diagnostických a dalších pravidel léčení, ale za jiným účelem a současně věděl také to, že nedisponuje povolením k dovozu a distribuci takových přípravků na území České republiky.

3. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci, ze dne 4. 7. 2014, sp. zn. 29 T 6/2012, napadli všichni obvinění odvoláními směřujícími proti všem výrokům rozhodnutí. Vrchní soud v Olomouci tato odvolání projednal a rozsudkem ze dne 24. 3. 2015, sp. zn. 2 To 4/2015, částečně zrušil podle § 258 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek, a to v celém rozsahu ohledně obviněného Štěpána L. v důsledku chybné identifikace jeho osoby. Toto formální pochybení, které bylo shledáno jako jediná vada rozhodnutí soudu prvního stupně, poté odvolací soud sám odstranil a podle § 259 odst. 3 tr. ř. ve vztahu k tomuto obviněnému nově rozhodl o jeho vině a trestu shodným způsobem s rozsudkem soudu prvního stupně. V ostatních výrocích zůstal napadený rozsudek nedotčen. Odvolání obviněných Ladislava L. a Ing. Jiřího P. byla podle § 256 tr. ř. zamítnuta jako nedůvodná.

II. Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 24. 3. 2015, sp. zn. 2 To 4/2015, podali obvinění Ladislav L. a Ing. Jiří P. dovolání.

5. Obviněný Ladislav L. prostřednictvím advokáta JUDr. Vlastimila Rampuly opřel své dovolání o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., neboť má za to, že bylo rozhodnuto o zamítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí.

6. V podaném dovolání obviněný nejdřív podrobně vylíčil dosavadní průběh trestního řízení a poté namítl, že úkony v rámci trestního řízení byly prováděny místně nepřislušným státním zastupitelstvím a soudem, a to jak soudem pro přípravné řízení dle § 26 tr. ř., tak následně soudem procesním, neboť jejich místní příslušnost byla chybně založena jednáním policejního orgánu a nikoli jednáním obviněných. S tímto nesprávným postupem se poté

ztotožnil i soud odvolací, který sám rozhodl o odvolání obviněného přesto, že pro takový postup nebyly splněny procesní podmínky stanovené zákonem.

7. Obviněný dále pak zpochybnil i žádost Krajského státního zastupitelství Ostrava, pobočky Olomouc, o právní pomoc na Slovensku, která obsahovala v popisu prověřovaného jednání skutek spočívající v tom, že se obviněný podílel na přechovávání, vývozu, dovozu, prodeji a průvozu nezjištěného množství efedrinu. Vzhledem k tomu, že v době zaslání žádosti o právní pomoc nebyla na Slovensku distribuce přípravků s anabolickými a steroidními účinky trestná, byla pro vyhovění žádosti o právní pomoc, při zvažování oboustranné trestnosti, podstatná právě zmínka o efedrinu, jehož distribuce ovšem nebyla prokázána. Tím tedy Krajské státní zastupitelství Ostrava – pobočka v Olomouci, zatížilo přípravné řízení vadou, která vyústila v rozhodování zejména o použití operativních úkonů nepříslušnými orgány. Tuto zásadní vadu poté nenapravit ani soud prvního stupně, ačkoli spornost žádosti o právní pomoc na Slovensku sám potvrdil, když skutek spočívající v nakládání s látkou efedrin oproti podané obžalobě vůbec nepojal do odsuzujícího výroku svého rozsudku. Obviněný je proto přesvědčen, že úkony provedené těmito nepříslušnými orgány není možné uznat jako procesně použitelné.

8. Soud prvního stupně se navíc dopustil i dalšího pochybení, když vynesl odsuzující rozsudek pro skutek, pro který nebylo zahájeno trestní stíhání a ani nebyla podána obžaloba, přičemž tímto postupem došlo k porušení § 220 odst. 1 tr. ř. Toto pochybení se konkrétně vztahuje ke skutku, že všichni obvinění odeslali ze Slovenska balíčky osobám Petr V., David Č., Ivoš Z. či Pavel S., které však z důvodu zadržení těchto balíčků nebyly adresátům doručeny, a to přesto, že k zadržení těchto balíčků došlo před zahájením trestního stíhání i před podáním obžaloby.

9. Z těchto důvodů obviněný Ladislav L. navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil napadený rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 24. 3. 2015, sp. zn. 2 To 4/2015, a podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal Vrchnímu soudu v Olomouci, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Dovolatel současně Nejvyššímu soudu navrhl, aby do doby, než o podaném dovolání rozhodne, odložil podle § 265o odst. 1 tr. ř. výkon napadeného rozhodnutí.

10. Obviněný Ing. Jiří P. uplatnil v dovolání podaném prostřednictvím advokáta Mgr. Daniela Procházky dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g) a písm. l) tr. ř., neboť rozhodnutí dle jeho názoru spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo na jiném nesprávném hmotněprávním posouzení a byl zamítnut řádný opravný prostředek proti odsuzujícímu rozsudku, aniž byly splněny procesní podmínky pro takové rozhodnutí a v řízení mu předcházejícím byl dán důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

11. Obviněný ve svém dovolání především namítl, že odvolací soud se nesprávně vypořádal s místní příslušností Krajského státního zastupitelství Ostrava – pobočky v Olomouci, Okresního soudu v Olomouci a Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci, jež byla odůvodněna zahájením úkonů trestního řízení dne 26. 5. 2010 ve věci obviněných Ladislava L., Karla D. a D. M. v organizovaném spojení, kdy Karel D. měl něco přijímat ve Vsetíně. Tímto jediným nekvalifikovaným údajem místa Vsetín pak byla nesprávně zhojena místní nepříslušnost orgánů činných v trestním řízení pro žalovaný skutek v trestní věci obviněných Ladislava L., Ing. Jiřího

P. a Štěpána L., a to navzdory tomu, že se jednalo o odlišný skutek a v místní působnosti pobočky Krajského státního zastupitelství Ostrava nedošlo k jednání, kterým byl obviněný uznán vinným, a pro které byly nařizeny prohlídky domovních a jiných prostor.

12. Dle obviněného došlo v trestním řízení i k extrémnímu důkaznímu rozporu, když z hlediska časového rámce vymezeného ve výroku napadeného rozhodnutí byl stanoven jako začátek trestné činnosti obviněných rok 2010, ačkoli podle zjištěného skutkového stavu se obviněný Štěpán L. zapojil do prisuzované trestné činnosti až od února roku 2011. Dále pak namítl, že jednání obviněných bylo nesprávně právně kvalifikováno jako jednání organizované skupiny, která se obecně vyznačuje mimořádnou sofistikovaností a vysokou mírou společenské škodlivosti. Obviněný zdůraznil, že veškeré pokyny a organizaci činnosti měl na starosti pouze obviněný Ladislav L. a jeho jednání spočívalo pouze v činnosti řidiče, pomoci při kompletaci zásilek a zřízení P. O. Boxu na své vlastní jméno. Vzhledem ke zjištěnému skutkovému stavu pak lze jednání obviněného právně posoudit jako pomoc k trestnému činu a nikoliv jako jednání člena organizované skupiny. Soudy obou stupňů dále nesprávně právně posoudily i kvalifikovaný znak „ve více státech“. Vzhledem k tomu, že na Slovensku je předmětná činnost dovolená, nemohla být naplněna kvalifikace ve smyslu § 288 odst. 4 písm. c) tr. zákoníku, neboť trestnost jednání se musí vztahovat i na druhý stát, což však v tomto případě nebylo naplněno.

13. Závěrem obviněný vytkl, že soudy obou stupňů v trestním řízení vycházely z nezákonně získaných důkazů, konkrétně z nezákonného předstíraného převodu a policejní provokace ve vztahu k látce efedrin a dále z nezákonné domovní prohlídky a prohlídky jiných prostor. Ve vztahu k předstíranému převodu a policejní provokaci obviněný uvedl, že policista svou provokací překročil tolerované meze, a to ryze za účelem inscenace drogové trestné činnosti pro splnění podmínky vzájemnosti právní pomoci na Slovensku, a tudíž jsou takto získané důkazy – včetně důkazní materie zajištěné na Slovensku – nezákonné. Stran nezákonnosti nařízených prohlídek pak obviněný poukázal, že Okresní soud v Olomouci nijak věcně nezkoumal a neodůvodnil jejich neodkladnost, přičemž samotné prohlídky byly navíc fakticky provedeny až po realizaci operativně pátracích prostředků, tedy téměř po třech týdnech od vydání soudního příkazu.

14. Proto obviněný Ing. Jiří P. Nejvyššímu soudu navrhl, aby zrušil napadený rozsudek odvolacího soudu, jakož i řízení mu předcházející včetně rozsudku soudu prvního stupně, a sám ve věci rozhodl tak, že se obviněný zprošťuje obžaloby, případně aby věc vrátil přímo soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

15. Pro úplnost nutno doplnit, že obviněný Ing. Jiří P. poté zaslal Nejvyššímu soudu i další podání, která byla Nejvyššímu soudu doručena dne 9. 5. 2016 a 10. 10. 2016, v nichž doplnil své původní dovolání o argumentaci ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 19. 4. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 4/14, a nálezu Ústavního soudu ze dne 23. 8. 2016, sp. zn. I. ÚS 1015/14.

16. K dovolání obviněných se písemně vyjádřil i státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství (sp. zn. 1 NZO 823/2015-20 ze dne 12. 8. 2015).

17. Ohledně dovolání obviněného Ladislava L. se státní zástupce neztotožnil s argumentací dovolatele, že došlo k naplnění dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1

písm. l) tr. ř. v jeho první variantě. V tomto směru pak zdůraznil, že obviněným uplatněný dovolací důvod má jiný význam. Smyslem dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. v jeho první variantě je totiž umožnit oprávněné osobě, aby se domohla přezkoumání věci v řádném přezkumném řízení, které provedeno nebylo, ač podle zákona mělo být provedeno, takže byl dovolatel zkrácen na svém právu na přístup k soudu druhého stupně. Ve věci obviněného však došlo k zamítnutí jeho odvolání až po věcném přezkoumání a nikoliv tedy jen z důvodů procesních.

18. Státní zástupce dále zdůraznil, že námitku místní nepřislušnosti nelze úspěšně podřadit pod uplatněný ani pod výslovně neuvedený dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. a) tr. ř., neboť ten předpokládá nepřislušnost věcnou a nikoliv místní. Uplatněná námitka místní nepřislušnosti proto nemůže založit dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., ani jiný dovolací důvod ve smyslu § 265b odst. 1 tr. ř. Vzhledem k tomu, že dovolatelovy námitky žádnému dovolacímu důvodu neodpovídají, se státní zástupce dále nezabýval obsahem jeho argumentace.

19. Ve vztahu k dovolání obviněného Ing. Jiřího P., který kromě dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. uplatnil i dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., státní zástupce znovu zdůraznil, že námitka místní nepřislušnosti, kterou uplatnil i obviněný Ladislav L., nemůže naplnit žádný dovolací důvod.

20. Námitku obviněného ohledně „extrémního důkazního rozporu“ ve vztahu k datu zapojení obviněného Štěpána L. do předmětné trestné činnosti, pak státní zástupce shledal nesrozumitelnou. Především není zřejmé, jaký význam by mělo takové pozdější zapojení obviněného Štěpána L. pro postavení obviněného Ing. Jiřího P. Dovolatel rovněž neuvedl, odkud čerpal údaj o zapojení v únoru 2011 a jeho tvrzení, že jedná o rozpor mezi závěrem soudu a zjištěným skutkovým stavem, není zcela jasné. Státní zástupce se proto blíže k této námitce nevyjadřoval.

21. Ohledně právního posouzení, zda byl naplněn znak „organizované skupiny působící ve více státech“ pak státní zástupce uvedl, že ze strany dovolatele se jedná pouze o opakování polemiky se závěry soudů obou stupňů, jež se však s touto námitkou dostatečně a řádně vypořádaly ve svých rozhodnutích.

22. Pokud pak obviněný vytkl, že ve výroku rozsudku soudu prvního stupně se již neobjevuje prodej efedrinu, tak tato námitka směřuje proti obsahu podané obžaloby a nikoliv proti rozhodnutí soudu prvního stupně, který ve svém odůvodnění vysvětlil, proč tento prodej z popisu skutku vypustil. Státní zástupce se poté neztotožnil ani s namítanou nezákonností domovní prohlídky a prohlídky jiných prostor, neboť soudy obou stupňů se s předmětnou námitkou řádně vypořádaly ve svých rozhodnutích. Je sice pravdou, že z odůvodnění podaných návrhů a vydaných příkazů v přípravném řízení není patrna věcná neodkladnost či neopakovatelnost těchto úkonů, obviněný však opomněl, že z ustálené judikatury Ústavního soudu vyplývá, že rozhodný je faktický stav vyplývající ze shromážděného spisového materiálu a nikoliv formální popis tohoto stavu v návrzích a rozhodnutích. Dovolatelem uváděné nedostatky popisu důvodů neopakovatelnosti či neodkladnosti v návrzích prohlídek a rozhodnutích pak představují procesní vadu, která však bez dalšího není dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 tr. ř.

23. S ohledem na výše uvedené státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud dovolání obviněného Ladislava L. podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. odmítl, nakolik bylo podáno z jiných důvodů, než jsou vyjmenovány v § 265b tr. ř. Současně dospěl k závěru, že dovolání obviněného Ing. Jiřího P. je v tom rozsahu, v jakém odpovídá uplatněným dovolacím důvodům, zjevně neopodstatněné, a proto navrhl, aby Nejvyšší soud podané dovolání odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř.

III. Přípustnost dovolání

24. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejprve zjišťoval, zda jsou dovolání přípustná a zda vyhovují všem relevantním ustanovením trestního řádu. To znamená – zda dovolání byla podána v souladu s § 265a odst. 1, odst. 2 písm. a) až písm. h) tr. ř., zda byla podána ve dvouměsíční zákonné lhůtě, na příslušném místě (u věcně a místně příslušného soudu) v souladu s § 265e odst. 1, odst. 3 tr. ř. i oprávněnou osobou v souladu s § 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř. Dále Nejvyšší soud zkoumal, zda dovolání splňují obligatorní obsahové náležitosti upravené v § 265f tr. ř. Po jejich prostudování Nejvyšší soud shledal, že dovolatelé výše uvedená ustanovení trestního řádu respektovali, a nic nebrání jejich projednání.

IV. Důvodnost dovolání

25. Protože dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř., bylo zapotřebí posoudit otázku, zda konkrétní argumenty, o které se dovolání opírají, naplňují obviněnými uplatněné dovolací důvody. Pouze reálná existence tohoto důvodu je základní podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem podle § 265i odst. 3 tr. ř.

26. Oba obvinění své argumenty subsumovali pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., a obviněný Ing. Jirí P. i pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

27. V obecné rovině je nutno zdůraznit, že důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoliv z hlediska procesních předpisů. Tento dovolací důvod proto neumožňuje brojit proti porušení procesních předpisů, ale výlučně proti nesprávnému hmotněprávnímu posouzení (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2004, sp. zn. II. ÚS 279/03). Skutkový stav je při rozhodování o dovolání hodnocen pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Nejvyšší soud zároveň upozorňuje, že ve smyslu ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř. je dovolání mimořádným opravným prostředkem určeným k nápravě výslovně uvedených právních vad, nikoli k revizi skutkových zjištění učiněných soudy prvního a druhého stupně ani k přezkoumávání jimi provedeného dokazování. Těžiště dokazování je totiž v řízení před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry může doplňovat, popřípadě korigovat jen soud druhého stupně v řízení o řádném opravném prostředku (§ 259 odst. 3, § 263 odst. 6, odst. 7 tr. ř.). Tím je naplněno základní právo obviněného dosáhnout přezkoumání věci ve dvouступňovém řízení ve smyslu čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 2 odst. 1

Protokolu č. 7 k Úmluvě. Dovolací soud není obecnou třetí instancí zaměřenou na přezkoumání všech rozhodnutí soudů druhého stupně a samotnou správnost a úplnost skutkových zjištění nemůže posuzovat už jen z toho důvodu, že není oprávněn bez dalšího přehodnocovat provedené důkazy, aniž by je mohl podle zásad ústnosti a bezprostřednosti v řízení o dovolání sám provádět. Pokud by zákonodárce zamýšlel povolat Nejvyšší soud jako třetí stupeň plného přezkumu, nepředepisoval by katalog dovolacích důvodů. Případy, na které dopadá ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., je tedy nutno odlišovat od případů, kdy je rozhodnutí založeno na nesprávném skutkovém zjištění. Dovolací soud musí vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního řízení a jak je vyjádřen především ve výroku odsuzujícího rozsudku, a je povinen zjistit, zda je právní posouzení skutku v souladu s vyjádřením způsobu jednání v příslušné skutkové podstatě trestného činu s ohledem na zjištěný skutkový stav.

28. Pokud jde o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., ten obsahuje dvě alternativy důvodů dovolání. Pod první variantu spadají případy, kdy byl zamítnut nebo odmítnut řádný opravný prostředek proti rozhodnutí soudu prvního stupně z ryze formálních důvodů uvedených v § 253 tr. ř., bez věcného přezkoumání podle § 254 tr. ř., takže byl dovolatel zkrácen na svém právu na přístup k soudu druhého stupně. Pod druhou variantu pak spadají případy, kdy dovolateli sice nebylo odepřeno právo na přístup k soudu druhého stupně, ale tento soud – ač v řádném opravném řízení věcně přezkoumával napadené rozhodnutí soudu prvního stupně a řízení mu předcházející – neodstranil vadu vytykanou v řádném opravném prostředku, nebo navíc sám zatížil řízení či své rozhodnutí vadou zakládající některý z dovolacích důvodů podle § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř.

29. Oba obvinění ve svých dovoláních především namítli, že v předmětné trestní věci nebyla dána místní příslušnost Krajského státního zastupitelství Ostrava – pobočky v Olomouci, Okresního soudu v Olomouci jako soudu pro přípravné řízení a Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci, pro meritorní rozhodování o věci. Obviněný Ladislav L. navíc vytkl, že soudy obou stupňů pochybily, když nerozhodly o předložení věci k rozhodnutí o příslušnosti nadřízenému soudu. Nejvyšší soud ve vztahu k výše uvedenému konstatuje, že se jedná o námitky, které nelze podřadit pod žádný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 tr. ř.

30. Nejvyšší soud má za nutné v obecné rovině připomenout, že nepřislušnost soudu lze důvodně namítat pouze prostřednictvím speciálního dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. a) tr. ř. Dle tohoto ustanovení lze však dovoláním napadnout pouze nepřislušnost věcnou, tedy za situace, že ve věci rozhodl soud v rozporu s pravidly upravujícími v trestním řízení věcnou příslušnost soudů (viz § 16 a § 17 tr. ř.). Prakticky se zde jedná o případ, v němž ve věci rozhodl v prvním stupni okresní soud nebo jemu na roveň postavený soud, přestože předmětem trestního stíhání byl trestný čin, o kterém měl v prvním stupni konat řízení a rozhodnout krajský soud. Dovolacím důvodem podle tohoto ustanovení však není skutečnost, že v řízení došlo k porušení zásad o místní příslušnosti soudu podle § 18 tr. ř. Pod tento dovolací důvod pak vůbec nelze podřadit místní nepřislušnost jiných orgánů činných v trestním řízení.

31. Dále je třeba zdůraznit, že § 222 odst. 1 věta druhá tr. ř. upravuje případy, když z důvodů procesní ekonomie bude ve věci rozhodovat soud, který koná hlavní líčení, přestože by jinak přicházelo v úvahu rovněž předložení věci nadřízenému soudu k rozhodnutí

o příslušnosti. Je tomu tak i tehdy, když soud v hlavním líčení zjistí, že není místně příslušný k dalšímu projednání věci. Za této situace je soud povinen dále jednat a případně rozhodnout, jestliže obžalovaný nevytkl místní nepříslušnost tohoto soudu. Takovou námitku může obžalovaný učinit jakoukoli formou stanovenou obecně pro podání (§ 59 tr. ř.) a kdykoli v průběhu hlavního líčení, včetně závěrečné řeči nebo posledního slova, tedy až do doby, než se soud odebere k závěrečné poradě. O právu namítat místní nepříslušnost musí být obžalovaný poučen (§ 33 odst. 5 tr. ř.) a jím vznesená námitka se zaznamená v protokolu o hlavním líčení (§ 55 odst. 1 písm. e) tr. ř.). Právo vytknout nepříslušnost dosud jednajícího soudu má jen obžalovaný, nikoli jiná osoba, např. státní zástupce, poškozený apod. Vytkne-li obžalovaný místní nepříslušnost soudu doposud jednajícího ve věci, je tento soud povinen buď rozhodnout podle § 222 odst. 1 tr. ř. a předložit věc soudu, který je nejbližší společně nadřízen soudu dosud jednajícímu a soudu, jenž by měl být podle výtky obžalovaného příslušným, anebo dále ve věci jednat, nerozhodovat podle § 222 odst. 1 tr. ř. a vypořádat se s výtkou obžalovaného až v odůvodnění jiného rozhodnutí, které soud jednající ve věci učiní v hlavním líčení (srov. Šámal, P. a kol. Trestní řád II. § 157 až 314s. Komentář. 7. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 2761).

32. Ze spisového materiálu však v této souvislosti vyplývá, že obviněný Ladislav L. v hlavním líčení před soudem prvního stupně nevznesl námitku místní nepříslušnosti tohoto soudu, ačkoli byl o této možnosti vždy řádně poučen (č. l. 1743-1745, 1747-1751, 1752-1753, 1767-1770, 1923-1927, 1954-1957). Za této situace pak Nejvyšší soud připomíná zásadu *vigilantibus iura scripta sunt* (bdělým náleží práva). Jak totiž vícekrát uvedl i Ústavní soud, jde o zásadu rozvíjenou v poměrech moderního právního státu, jež subjekty právních vztahů pojímá jako emancipované jedince, kteří se musí aktivně přičinit o to, aby jejich práva byla respektována a chráněna, a nikoliv se spoléhat na ochranitelskou ruku paternalistického státu (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 10. 3. 2009, sp. zn. IV. ÚS 1106/08).

33. Stran dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., jenž obviněný Ladislav L. uplatnil v jeho první variantě, neboť dle jeho názoru došlo porušením procesních pravidel o místní příslušnosti i k porušení procesních podmínek stanovených pro zamítnutí odvolání, Nejvyšší soud uvádí, že tento dovolací důvod má jiný význam, než deklaruje obviněný. Nesplnění procesních podmínek pro zamítnutí odvolání totiž spočívá v tom, že soud druhého stupně měl v řádném opravném řízení přezkoumat určité rozhodnutí napadené řádným opravným prostředkem po věcné stránce, ale místo toho, aniž byly splněny procesní podmínky pro takový postup, odmítl nebo zamítl řádný opravný prostředek. Smyslem tohoto ustanovení je tedy umožnit oprávněné osobě, aby se domohla přezkoumání věci v řádném přezkumném řízení, které provedeno nebylo, ač podle zákona provedeno být mělo, takže dovolatel byl zkrácen ve svém právu na přístup k soudu druhého stupně (srov. NS 20/2003-T 491.). Obviněný však zřejmě opomněl, že z rozsudku odvolacího soudu jasně vyplývá, že odvolání obviněného bylo zamítnuto podle § 256 tr. ř., tedy až po jeho věcném přezkumu, když odvolací soud shledal, že jde o odvolání nedůvodné. Je tedy evidentní, že uplatnění dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. v jeho první variantě v tomto případě nikterak neodpovídá užití argumentaci.

34. Všechny tyto skutečnosti proto plně odůvodňují závěr, že námitky obviněného Ladislava L. stran místní nepříslušnosti orgánů činných v trestním řízení zcela přesahují meze uplatněného dovolacího důvodu, jakož i dalších dovolacích důvodů ve smyslu

§ 265b odst. 1 tr. ř. a takto postavenou argumentací se tudíž nelze úspěšně domáhat provedení přezkumu ze strany dovolacího soudu.

35. Poněkud jinak postupoval Ing. Jiří P., který v hlavním líčení konaném před soudem prvního stupně namítl místní nepřislušnost Krajského státního zastupitelství Ostrava – pobočky v Olomouci, jakož i místní nepřislušnost Okresního soudu v Olomouci k provádění úkonů v přípravném řízení (č. l. 1926). V návaznosti na uplatněnou námitku pak obviněný podáním ze dne 4. 2. 2014 (č. l. 1937-1939) doplnil, že vzhledem k místní nepřislušnosti Krajského státního zastupitelství Ostrava – pobočky v Olomouci, a Okresního soudu v Olomouci, nelze procesně použít důkazy opatřené v této fázi řízení. Ohledně místní nepřislušnosti Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci jakožto soudu nalézacího, však obviněný Ing. Jiří P. (stejně jako obviněný Ladislav L.) námitku ve smyslu § 222 odst. 1 věty druhé tr. ř. neuplatnil, ačkoli byl o této možnosti řádně poučen (č. l. 1743-1745, 1747-1751, 1752-1753, 1767-1770, 1923-1927, 1954-1957, 2132-2140). V konečném důsledku tak Nejvyšší soud nemohl této námitce obviněného přiznat právní relevanci.

36. Nad rámec uvedeného pak Nejvyšší soud poukazuje, že z rozsudku soudu prvního stupně jasně vyplývá, že tento se v odůvodnění svého rozhodnutí – s nímž se poté ztotožnil i soud odvolací – s námitkou obviněného Ing. Jiřího P. podrobně a pečlivě vypořádal, přičemž přesvědčivě uvedl, z jakých důvodů dospěl k závěru, že v předmětné trestní věci byla dána jak věcná, tak místní příslušnost orgánů činných v trestním řízení. Na tuto argumentaci lze pak v podrobnostech plně odkázat (č. l. 2181-2182). Nejvyšší soud proto v postupu soudu prvního stupně neshledal žádné pochybení ani vybočení ze zákonem stanovených mezí. Se zřetelem k těmto skutečnostem, jakož i výše nastíněným teoretickým východiskům, tak nebylo možné námitce obviněného Ing. Jiřího P. stran místní nepřislušnosti orgánů činných v trestním řízení přiznat jakoukoli opodstatněnost, a to obzvlášť za situace, když takto postavená argumentace neodpovídá žádnému dovolacímu důvodu dle § 265b odst. 1 tr. ř.

37. Vzhledem k rozvedeným skutečnostem nelze ani formálně pod uplatněné dovolací důvody (ani jiné důvody dovolání podle § 265b odst. 1 tr. ř.) podřadit námitky obviněných Ladislava L. a Ing. Jiřího P. ohledně místní nepřislušnosti Krajského státního zastupitelství Ostrava – pobočky v Olomouci, Okresního soudu v Olomouci jako soudu pro přípravné řízení a potažmo Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci jakožto soudu nalézacího.

38. Nejvyšší soud však přesto považuje za vhodné vyjádřit se stručně k problematice místní příslušnosti státních zastupitelství a soudů v přípravném řízení.

39. Podle § 26 odst. 1 tr. ř. je k provádění úkonů v přípravném řízení příslušný okresní soud, v jehož obvodě je činný státní zástupce, který podal příslušný návrh. Podle § 26 odst. 2 tr. ř. soud, u něhož státní zástupce podal návrh podle odstavce 1, se stává příslušným k provádění všech úkonů soudu po celé přípravné řízení, pokud nedojde k postoupení věci z důvodu příslušnosti jiného státního zástupce činného mimo obvod tohoto soudu. Jde o speciální ustanovení o příslušnosti soudu k úkonům v přípravném řízení, které je omezeno pouze na dobu, kdy probíhá přípravné řízení, a které znamená, že soud příslušný podle těchto ustanovení se stává soudem příslušným k jakémukoli rozhodnutí, které ve věci přichází v úvahu [až po podání obžaloby k soudu – tedy po ukončení přípravného řízení –

se příslušnost soudu (věcná i místní) řídí obecnými hledisky uvedenými v ustanovení § 16 až § 22 tr. ř.].

40. Ze spisového materiálu v předmětné trestní věci vyplývá, že Generální ředitelství cel, oddělení Celní protidrogové jednotky, expozitura Olomouc, zaslalo dne 26. 5. 2010 (č. l. 1039-1041) Krajskému státnímu zastupitelství Ostrava – pobožce v Olomouci, žádost na podání návrhu na vydání příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu ve vztahu k obviněnému Ladislavu L., který byl podezříván z přijímání a přeposílání zásilek s látkami s hormonálním účinkem za úplatu podezřelému Karlu D. v místě jeho bydliště ve Vsetíně. Z odůvodnění žádosti dále vyplývá, že zmíněné látky měly být následně distribuovány odběratelům či uživatelům v rámci Olomouckého kraje. Na základě těchto prvotních poznatků o údajné trestné činnosti obviněného Ladislava L., jež měla být páchána i na území Olomouckého kraje, byla tedy s ohledem na závažnost předmětné trestné činnosti a v souladu s tehdy účinným opatřením Krajského státního zastupitelství Ostrava ze dne 29. 4. 2008, sp. zn. 1 SPR 201/2008, bezpochyby dána místní příslušnost Krajského státního zastupitelství Ostrava – pobožky v Olomouci, k výkonu dozoru nad průběhem tohoto trestního řízení. Dle výše zmiňovaného § 26 tr. ř. byla pak rovněž zcela správně dána i místní příslušnost Okresního soudu v Olomouci k provádění úkonů v přípravném řízení. Nejvyšší soud dále uvádí, že ačkoli později došlo k zjištění nových významných okolností vztahujících se k předmětné trestné činnosti (osoba Karla D. zde již nefigurovala), tato skutečnost v daném případě neměla vliv na změnu místní příslušnosti Krajského státního zastupitelství Ostrava – pobožky v Olomouci, ani Okresního soudu v Olomouci, neboť nedošlo k postoupení věci ve smyslu § 26 odst. 2 tr. ř.

41. Z těchto skutečností proto jasně vyplývá, že k porušení právních předpisů stran místní příslušnosti orgánů činných v trestním řízení nedošlo. Dle logického výkladu a *minor ad maius* lze pak rovněž dovodit, že v uvedeném ohledu nebylo dotčeno ani ústavně zaručené právo obviněných na spravedlivý proces a z tohoto hlediska je třeba nahlížet i na použitelnost důkazů, které byly v uvedeném stadiu trestního řízení opatřeny.

42. V dalším okruhu námitek pak obviněný Ing. Jiří P. vytkl, že soudy obou stupňů při svém rozhodování vycházely z nezákonně získaných důkazů. Jednalo se konkrétně o nezákonně nařízené domovní prohlídky a prohlídky jiných prostor, v nichž Okresní soud v Olomouci nijak věcně neodůvodnil jejich neodkladnost a neopakovatelnost. Obviněný Ing. Jiří P. současně namítl i existenci policejní provokace ohledně prodeje efedrinu, neboť policejní orgán svým jednáním překročil tolerované meze předstíraného převodu, a to za účelem inscenace drogové trestné činnosti, jež byla z hlediska vzájemné trestnosti nevyhnutná pro poskytnutí právní pomoci na Slovensku. Námitku procesní nepoužitelnosti důkazní materie získané na Slovensku rovněž uplatnil i obviněný Ladislav L., který dále uvedl, že spornost žádosti o právní pomoc na Slovensku potvrdil i soud prvního stupně, když skutek spočívající v nakládání s efedrinem nijak nepojal do výroku svého rozsudku.

43. Byť Nejvyšší soud připouští, že odůvodnění příkazů k domovním prohlídkám a prohlídkám jiných prostor jsou strohá a neobsahují údaje o neodkladnosti či neopakovatelnosti těchto úkonů, přesto však ob stojí jako legální podklad pro provedení úkonů jimi nařízených. V těchto souvislostech je totiž nutno mít na zřeteli, že na jejich odůvodnění nelze klást takové obsahové požadavky jako na rozhodnutí meritorní, když na podkladě těchto příkazů teprve mají být zajišťovány důkazy a skutečnosti potřebné

k objasnění věci. Nejvyšší soud navíc připomíná, že neodkladnost, resp. neopakovatelnost úkonů provedených na základě těchto příkazů nelze co do jejich odůvodnění posuzovat izolovaně, nýbrž v kontextu faktického stavu vyplývajícího ze spisového materiálu i dalších okolností případu (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 47/13). V tomto směru pak nelze opomenout, že soudy obou stupňů se v odůvodnění svých rozhodnutí (č. l. 2184-2185, 2284) s předmětnou námitkou řádně a přiléhavě vypořádaly, když odůvodnily neodkladnost nařízených prohlídek, vysvětlily časový odstup mezi povolením prohlídek a jejich provedením a rovněž uvedly, z jakých důvodů hodnotily získané důkazy jako procesně použitelné.

44. V kontextu uvedeného je dále namístě uvést, že dle judikatury Ústavního soudu sice Nejvyšší soud může na základě dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. výjimečně napravovat i vady spočívající v procesně nepřijatelném dokazování, avšak jen pokud měla nesprávná realizace důkazního řízení za následek porušení základních postulátů spravedlivého procesu, přičemž Ústavní soud i Nejvyšší soud jsou tak v daném ohledu povolány korigovat pouze nejextrémnější excesy (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2004, sp. zn. III ÚS 177/04). S ohledem na výše uvedené je však zřejmé, že námitka obviněného do této kategorie „nejextrémnějších excesů“ rozhodně nespadá. Lze proto konstatovat, že absence odůvodnění neopakovatelnosti, resp. neodkladnosti v příkazech k domovním prohlídkám a prohlídkám jiných prostor v případě obviněného Ing. Jiřího P. sice představuje určitou procesní vadu, nikoli však takovou, která by měla za následek porušení jeho ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces a Nejvyšší soud tak nemohl uplatněné námitce přiznat opodstatněnost.

45. V návaznosti na námitku tzv. policejní provokace má pak Nejvyšší soud za potřebné připomenout, že za policejní provokaci se považuje aktivní činnost policie, která směřuje k podněcování určité osoby (fyzické či právnické) ke spáchání konkrétního trestného činu s cílem získat usvědčující důkazy a vyvolat její trestní stíhání, a jejímž důsledkem je vzbuzení úmyslu spáchat trestný čin podněcovanou osobou, ačkoliv předtím tato osoba žádný takový úmysl neměla (viz stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2014, sp. zn. Tpjn 301/2014). Hledisko pro odlišení policejních provokačních metod od metod zákonných je nezbytné spatřovat v tom, zda postupy policie při dokumentování a objasňování trestné činnosti vycházejí z respektování základních ustanovení definujících trestný čin a rovněž zákonem upravených procesních postupů orgánů činných v trestním řízení při plnění jejich úkolů. Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší soud dodává, že námitka policejní provokace je primárně námitkou procesního charakteru, která směřuje proti postupu orgánů činných v trestním řízení, nikoli proti hmotněprávnímu posouzení. Nejvyšší soud by byl oprávněn vstoupit do roviny skutkových zjištění pouze za situace, kdyby existence policejní provokace svou intenzitou skutečně porušila právo obviněného na spravedlivý proces. V opačném případě však stojí tato námitka zcela mimo rámec dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

46. Nejvyšší soud proto na základě uvedených hledisek přezkoumal námitky obviněného a dospěl k závěru, že namítanou vadu nelze soudům vytknout. Soud prvního stupně se totiž v odůvodnění svého rozhodnutí odpovídajícím způsobem vypořádal s námitkou nepřijatelné policejní provokace u předstíraného převodu dle § 158c tr. ř. (č. l. 2183-2184), přičemž uvedl, z jakých důvodů považoval tuto námitku za nedůvodnou. S těmito závěry se poté plně ztotožnil i soud odvolací (č. l. 2284-2285). Nejvyšší soud v této souvislosti proto pouze

ve stručnosti připomíná, že z provedených důkazů je zřejmé, že policejní orgán vstoupil do skutkového děje na základě povolení státního zástupce a za situace, kdy měl k dispozici pádný důvod k domněnce, že je připravován nebo páchán trestný čin. Navíc bylo bezpečně prokázáno, že policejní orgán nijak neovlivňoval to, jestli ke spáchání trestné činnosti ze strany obviněného Ladislava L. dojde, či nikoli.

47. Je sice pravdou, že ve vztahu k uskutečněnému předstíranému převodu látky s efedrinem ze dne 9. 12. 2010 policejní orgán nepostupoval ve smyslu § 158c odst. 3 tr. ř., Nejvyšší soud však zdůrazňuje, že toto pochybení nebylo ze strany soudů hodnoceno k tíži obviněného Ladislava L. Soud prvního stupně naopak v odůvodnění svého rozhodnutí správně vyloučil použitelnost získaného důkazního materiálu, který se vztahoval k látce efedrin. Vzhledem k tomu, že v tomto směru nebyly naplněny všechny podmínky pro provedení předstíraného převodu dle 158c tr. ř., pak soud prvního stupně nepoužil jako důkaz ani záznamy získané v rámci sledování osob a věcí podle § 158d tr. ř. (č. l. 2193-2194). Ačkoli se tedy policejní orgán dopustil při předstíraném převodu určitého procesního pochybení, je zřejmé, že tímto postupem nebylo nijak dotčeno právo obviněného na spravedlivý proces, neboť soud prvního stupně vyhodnotil takto získané důkazní materiály jako procesně nepoužitelné. V tomto případě tak námitka obviněného Ing. Jiřího P. stojí mimo rámec uplatněných dovolacích důvodů.

48. Nejvyšší soud dále konstatuje, že v projednávané věci nemohly obstát ani námitky obviněných ohledně nezákonnosti a procesní nepoužitelnosti důkazů získaných na území Slovenské republiky. Ačkoli nelze rozporovat, že při žádosti o právní pomoc státní zástupce Krajského státního zastupitelství Ostrava – pobočky v Olomouci, neupozornil slovenské orgány na neodkladnost či neopakovatelnost dožádaných úkonů, toto procesní pochybení nezakládá automaticky nezákonnost a procesní nepoužitelnost důkazů získaných slovenskými orgány, jež se jinak řídily formálními náležitostmi a postupy výslovně uvedenými v předmětné žádosti, jakož i podmínkami stanovenými slovenskou jurisdikcí. Stran odůvodnění neodkladnosti a neopakovatelnosti prováděných úkonů pak Nejvyšší soud pro stručnost odkazuje na výše uplatněnou argumentaci ve vztahu k prohlídkám realizovaným na území České republiky. Dále nutno poznamenat, že skutečnost, že z výsledků získaných v rámci právní pomoci nebylo nijak prokázáno jednání spočívající v nedovolené výrobě a jiném nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy ve smyslu § 283 odst. 1 tr. zákoníku, však nemůže bez dalšího založit procesní nepoužitelnost důkazů vztahujících se k trestné činnosti výroby a jiného nakládání s látkami s hormonálním účinkem dle § 288 tr. zákoníku.

49. Vzhledem k výše uvedenému se pak Nejvyšší soud nemohl ztotožnit ani s námitkou obviněného Ladislava L., podle níž byla vypuštěním jednání spočívajícího v prodeji efedrinu potvrzena spornost žádosti o právní pomoc na Slovensku. Důvody, pro které soud prvního stupně, oproti podané obžalobě, vypustil popis jednání spočívajícího v nakládání s látkou efedrin, spočívaly totiž v procesní nepoužitelnosti důkazů získaných v rámci předstíraného převodu uskutečněného dne 9. 12. 2010, a současně v tom, že látka, kterou obviněný Ladislav L. předal policejnímu orgánu, objektivně neobsahovala efedrin, ani jinou obdobnou látku. Soud prvního stupně navíc dospěl k závěru, že obviněný si byl plně vědom skutečnosti, že předané kapsle efedrin neobsahují. Za takového stavu je pak zřejmé, že obviněný se nemohl dopustit trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku, neboť zde

absentovala jak subjektivní, tak objektivní stránka tohoto trestného činu, a právě z těchto důvodů soud prvního stupně přistoupil k vypuštění tohoto jednání. Z odůvodnění jeho rozhodnutí však nelze žádným způsobem dovodit, že by vypuštění popsaného jednání souviselo s údajnou sporností žádosti o právní pomoc na Slovensku (č. l. 2194). Je tedy evidentní, že obviněný pouze předkládá vlastní hodnocení důkazů, z nichž poté vyvozuje odlišné skutkové a právní závěry. Nejvyšší soud však konstatuje, že takto postavená argumentace není způsobilá založit přezkumnou povinnost dovolacího soudu stran procesní použitelnosti důkazů získaných v rámci právní pomoci na Slovensku.

50. Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší soud k závěru, že námitky obviněných Ing. Jiřího P. a Ladislava L. stran nezákonnosti a procesní nepoužitelnosti důkazů užitých v trestním řízení směřují výlučně do procesu dokazování provedeného soudy nižších stupňů. Nutno však zdůraznit, že soudy obou stupňů přistupovaly k činnosti orgánů činných v předmětném trestním řízení dostatečně kriticky a po provedeném dokazování opřely své skutkové závěry o procesně relevantní a použitelné důkazy. V takovém postupu pak nelze shledat žádné pochybení, neboť byly plně respektovány jak základní zásady trestního řízení stanovené v § 2 tr. ř., tak postuláty ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces. Jedná se tedy o námitky výhradně procesního charakteru, které nejsou způsobilé založit přezkumnou povinnost dovolacího soudu, neboť zcela vybočují z rámce uplatněných dovolacích důvodů.

51. Obviněný Ladislav L. dále namítl, že soud prvního stupně vynesl odsuzující rozsudek pro skutek, pro který nebylo zahájeno trestní stíhání a ani nebyla podána obžaloba, čímž se dopustil pochybení ve smyslu § 220 odst. 1 tr. ř. Takovou námitku však nelze z pohledu uplatněného dovolacího důvodu označit za právně relevantní.

52. Dle § 220 odst. 1 tr. ř. může soud rozhodovat jen o skutku, který je uveden v žalobním návrhu. V tomto ustavení je promítnuta obžalovací zásada (§ 2 odst. 8 tr. ř.), jejíž podstatou je rozdělení procesních funkcí mezi obžalobu, obhajobu a soud, přičemž trestní stíhání před soudem je možné jen na podkladě obžaloby, kterou podává a před soudem zastupuje státní zástupce (§ 180 odst. 1 tr. ř.). Obžaloba tím stanoví obsah a rozsah soudního rozhodování, protože vymezuje předmět soudního rozhodnutí, a to osobou obžalovaného a stíhaným skutkem, který je obžalovanému kladen za vinu. Povinnost soudu rozhodovat jen o skutku, který je uveden v žalobním návrhu, je pak důsledkem uplatnění obžalovací zásady. Zároveň je tím formulován požadavek zachovat totožnost skutku, protože v hlavním líčení je soud limitován podanou obžalobou v tom směru, že může rozhodovat jen o stejném skutku a o stejném obžalovaném, jak je uvedeno v obžalobě.

53. Nejvyšší soud však s ohledem na výše uvedené připomíná, že totožnost skutku nelze chápat jen jako naprostou shodu mezi skutkovými okolnostmi popsány v žalobním návrhu a výrokem rozhodnutí soudu. Postačí totiž shoda mezi podstatnými skutkovými okolnostmi, přičemž soud může a musí přihlížet i k těm změnám skutkového stavu, k nimž došlo při projednávání věci v hlavním líčení, bez ohledu na to, zda zlepšují nebo zhoršují postavení obžalovaného. Některé skutečnosti v rozhodnutí soudu tedy mohou oproti obžalobě přibýt, některé mohou odpadnout, soud může upřesnit nepřesný popis z obžaloby, nesmí se ovšem změnit podstata skutku. Závěr o tom, do jaké míry je soud oprávněn odchytil se od obžaloby, aby byla ještě zachována totožnost skutku, bude pak záležet na zhodnocení charakteru, významu a rozsahu odchylek. Soud tedy nesmí zahrnout do rozhodnutí takové okolnosti, které už tvoří jiný skutek, na druhé straně je však povinen vyčerpat žalovaný skutek v celé šíři,

zabývat se všemi jeho stránkami, které jsou právně relevantní, a promítnout do něj výsledky hlavního líčení. Na zachování totožnosti skutku tak nemají vliv změny v okolnostech, které pouze individualizují žalovaný skutek z hlediska času, místa a způsobu spáchání činu, formy zavinění, rozsahu následku a motivace, když jinak shoda v následku či jednání není dotčena (srov. Šámal, P. a kol. Trestní řád II. § 157 až 314s. Komentář. 7. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 2722-2723).

54. V návaznosti na tato obecná východiska se pak Nejvyšší soud nemohl ztotožnit s námitkou obviněného, že rozhodnutím soudu prvního stupně stran skutku spočívajícího v tom, že všichni obvinění odeslali ze Slovenska balíčky osobám Petr V., David Č., Ivoš Z. či Pavel S., které však z důvodu zadržení těchto balíčků nebyly adresátům doručeny, bylo porušeno ustanovení § 220 odst. 1 tr. ř. Soud prvního stupně totiž ve výroku svého rozhodnutí skutek vymezený v žalobním návrhu pouze individualizoval v mezích výše citovaného ustanovení, přičemž správně vycházel i z výsledků hlavního líčení. Požadavek na zachování totožnosti žalovaného skutku tedy nebyl tímto postupem nijak porušen. Vzhledem ke všem rozvedeným skutečnostem pak nebylo možné naznačenou argumentaci obviněného relevantně podřadit pod uplatněný, ani pod jiný dovolací důvod ve smyslu § 265b odst. 1 tr. ř.

55. Obviněný Ing. Jiří P. ve svém dovolání dále namítl, že v napadeném rozsudku, jakož i v rozsudku soudu prvního stupně, došlo k nesprávnému právnímu posouzení skutku, neboť jednáním obviněných nemohlo dojít ke spáchání přisuzovaného trestného činu „ve spojení s organizovanou skupinou působící ve více státech“ ve smyslu § 288 odst. 4 písm. c) tr. zákoníku. Jelikož takto formulovaná námitka směřuje do oblasti právního posouzení skutku, lze ji obsahově podřadit pod uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Nejvyšší soud však dospěl k závěru, že jde o námitku zjevně neopodstatněnou.

56. V obecné rovině lze připomenout, že organizovaná skupina představuje formu trestné součinnosti, kterou lze charakterizovat jako sdružení nejméně tří osob, v němž je provedeno určité rozdělení úloh mezi jednotlivé členy a jeho činnost se v důsledku toho projevuje určitou plánovitostí a koordinovaností, kterou se spáchání činu usnadňuje, zvyšuje se pravděpodobnost dosažení sledovaného cíle, a tím se zvyšuje i škodlivost činu pro společnost (srov. č. 53/1976-II Sb. rozh. tr., č. 45/1986 Sb. rozh. tr.). Organizovaná skupina nemusí mít trvalejší charakter, a lze tak spáchat i jen ojedinělý, jednorázový trestný čin. Organizovaná skupina pak působí „ve více státech“, jestliže působí na území nejméně dvou států, přičemž postačí, že jedním z těchto dvou států je Česká republika (rozhodnutí č. 34/2005 Sb. rozh. tr.). Spáchání činu „ve spojení“ s organizovanou skupinou působící ve více státech předpokládá takový vztah mezi pachatelem a uvedenou skupinou, při kterém je pachatel sám přímo zapojen do činnosti takové skupiny nebo alespoň podporuje její činnost, těží z její činnosti, navazuje na její činnost apod. Zákonnou dikcí „ve spojení“ jsou postiženy i volnější formy vztahu pachatele k uvedené skupině, než je jeho členství ve skupině.

57. Z rozhodnutí soudů obou stupňů je zřejmé, že v posuzovaném případě se do realizace trestné činnosti zapojily minimálně tři trestně odpovědné osoby, a to obvinění Ladislav L., Ing. Jiří P. a Štěpán L. Jednotlivé úkony obviněných pak na sebe věcně navazovaly, měly odpovídající časovou posloupnost a byly z těchto hledisek logickým způsobem skloubeny. Jednalo se tedy o řetězec dílčích úkonů více osob, mezi nimiž probíhala odpovídající návaznost, kterou zajišťoval a koordinoval obviněný Ladislav L.

Vyhlídky na úspěšné dokončení trestného činu pak významně zvyšovalo zejména to, že činnost obviněných byla rozdrobena do méně nápadných aktů. Ze závěrů soudu prvního stupně (č. l. 2190-2191), s nimiž se poté plně ztotožnil i soud odvolací (č. l. 2285), rovněž vyplývá, že všichni obvinění věděli, že na území Slovenské republiky manipulují s látkami s hormonálním účinkem, že tak činí za účelem dovozu těchto látek na území České republiky a jejich prodeje konečným odběratelům, a to navzdory tomu, že takové jednání je na území České republiky protiprávní. Námitka obviněného Ing. Jiřího P., že jeho jednání lze právně posoudit pouze jako pomoc k trestnému činu a nikoli jako jednání v rámci organizované skupiny, proto nemohla obstát.

58. Nejvyšší soud se rovněž neztotožnil s argumentací obviněného, že v daném případě nemohl být naplněn znak „působící ve více státech“, neboť na území Slovenské republiky není daná trestnost předmětného jednání. Nejvyšší soud ve vztahu k uplatněné námitce uvádí, že pro naplnění kvalifikované skutkové podstaty trestného činu spáchaného organizovanou skupinou působící ve více státech se nevyžaduje, aby jednání organizované skupiny bylo trestně postižitelné podle právních řádů všech dotčených států, v nichž organizovaná skupina působí či působila. Postačí totiž, pokud byla ve vztahu k takto spáchanému trestnému činu založena působnost trestních zákonů České republiky.

59. Na podkladě shora uvedených závěrů lze konstatovat, že pokud obviněný Ing. Jiří P. namítl, že svým jednáním nemohl naplnit kvalifikovanou skutkovou podstatu přisuzovaného trestného činu jako člen organizované skupiny působící ve více státech, není možné této jeho námitce přiznat opodstatněnost, neboť uvedený znak byl dostatečně a bez pochybností nejen důkazy zjištěn, ale i správně právně kvalifikován, a proto byli obvinění v souladu se zákonem i ustálenou soudní praxí uznáni vinnými zvláště závažným zločinem výroby a jiného nakládání s látkami s hormonálním účinkem podle § 288 odst. 4 písm. c) tr. zákoníku.

60. Další námitku obviněného Ing. Jiřího P. stran extrémního důkazního rozporu, že v závěru soudu prvního stupně byl stanoven jako začátek trestné činnosti **obviněných** rok 2010, ačkoli podle zjištěného skutkového stavu se obviněný Štěpán L. zapojil do přisuzované trestné činnosti až od února roku 2011, lze sice s jistou mírou benevolence podřadit pod uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Nejvyšší soud však dospěl k závěru, že ani za této situace nelze uplatněné námitce přiznat právní relevanci.

61. S ohledem na zásady vyplývající z ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces lze sice výjimečně uvažovat o naplnění dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., pokud – objektivně existuje mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními soudů extrémní rozpor, za podmínky, že dovolatel tento nesoulad učiní předmětem svého dovolání a současně i přesně uvede, v čem konkrétně tento nesoulad spatřuje. Takovýto závažný rozpor je dán, pokud skutková zjištění soudů nižších stupňů nemají vůbec žádnou obsahovou vazbu na provedené důkazy, nebo pokud tato zjištění při žádném z logických způsobů jejich hodnocení nevyplývají z provedených důkazů, nebo jsou dokonce pravým opakem obsahu důkazů, na jejichž podkladě byla učiněna, apod. Teprve poté, co dovolatel vznesl takto formulovanou námitku, Nejvyšší soud zhodnotí, zda je tato námitka relevantní.

62. Námitka obviněného Ing. Jiřího P. spočívající v údajném extrémním důkazním rozporu stran data zapojení obviněného Štěpána L. však obstát nemohla, neboť takto formulovaná námitka primárně nezpochybňuje právní posouzení skutku, nýbrž se domáhá

prevzetí obviněným nabízené verze skutkových zjištění, z které pak vyvstávají možné pochybnosti o právní kvalifikaci. Z uplatněné námitky dále není zřejmé, v čem konkrétně obviněný spatřoval údajný extrémní rozpor, neboť pouze shrnul, že tento existuje mezi závěrem soudu a zjištěným skutkovým stavem, což však nelze označit jako rozpor mezi provedenými důkazy a z nich vyvozenými skutkovými zjištěními. Pokud se obviněný Ing. Jiří P. uplatněnou námitkou snažil případně zpochybnit naplnění kvalifikovaného znaku organizované skupiny, Nejvyšší soud zdůrazňuje, že ze skutkových zjištění vyplývá, že do realizace činnosti organizované skupiny se kromě obviněných zapojily i jiné blíže neustanovené osoby (přinejmenším lze zmínit zapojení Jozefa R.), a tudíž je zřejmé, že tento kvalifikovaný znak by byl i za takové situace bezesbytku naplněn. Obviněný pak rovněž nevedl, odkud čerpal údaj o zapojení obviněného Štěpána L. až v únoru 2011. Z výroku rozhodnutí soudu prvního stupně totiž tato skutečnost nijak nevyplývá a Nejvyššímu soudu nepřísluší, aby zasahoval do skutkových zjištění soudů prvního a druhého stupně. Nejvyšší soud opětovně zdůrazňuje, že není úkolem dovolacího soudu, aby v přecházejícím řízení již provedené důkazy znovu reprodukoval, rozebíral, porovnával, přehodnocoval a vyvozoval z nich vlastní skutkové závěry. Podstatné je, že soudy prvního a druhého stupně hodnotily důkazy ve shodě s jejich obsahem, nedopustily žádné deformace důkazů, ani jinak nevybočily z rámce zásady volného hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 tr. ř. a své hodnotící úvahy jasně, srozumitelně a především logicky vysvětlily.

63. Jelikož Nejvyšší soud neshledal v předmětné věci existenci žádného, natož extrémního, nesouladu mezi skutkovými zjištěními soudu prvního stupně a provedeným dokazováním, námitku obviněného nebylo možné shledat důvodnou.

64. Pro úplnost pak Nejvyšší soud v projednávané věci poukazuje i na související usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 9. 2015, sp. zn. 4 Pzo 5/2015, jímž bylo rozhodnuto o návrhu obviněného Ladislava L. na přezkoumání zákonnosti příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu tak, že příkazem k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu Okresního soudu v Olomouci ze dne 1. 6. 2010, sp. zn. 0 Nt 6027/2010/V, a ze dne 30. 9. 2010, sp. zn. 0 Nt 6047/2010/V, nebyl porušen zákon, neboť Okresní soud v Olomouci zákonu odpovídajícím způsobem vysvětlil, proč vydal daný příkaz a objasnil i důvody nezbytnosti zásahu do soukromí obviněného.

65. Poněkud jiná situace však nastala v případě obviněného Ing. Jiřího P., který rovněž podal návrh na přezkoumání zákonnosti příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu. Nejvyšší soud totiž usnesením ze dne 13. 1. 2016, sp. zn. 4 Pzo 9/2015, rozhodl tak, že příkazem k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu Okresního soudu v Olomouci ze dne 13. 7. 2010, sp. zn. 0 Nt 6035/2010, byl porušen zákon v ustanovení § 88 odst. 1, odst. 2 tr. ř. Nejvyšší soud však v této souvislosti zdůrazňuje, že předmětný příkaz byl již v řízení před soudem prvního stupně a rovněž i před soudem odvolacím vyhodnocen jako důkaz procesně nepoužitelný (č. l. 2186, 2284). Je tedy zřejmé, že soudy obou stupňů k činnosti orgánů přípravného řízení přistupovaly dostatečně kriticky a tomuto postupu proto nelze vytknout žádné pochybení.

66. Ve vztahu k podáním obviněného Ing. Jiřího P. doručeným Nejvyššímu soudu dne 9. 5. 2016 a 10. 10. 2016, v nichž se obviněný snažil doplnit své původní dovolání o argumentaci ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 19. 4. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 4/14, a nálezu Ústavního soudu ze dne 23. 8. 2016, sp. zn. I. ÚS 1015/14, nutno závěrem

poznámenat, že změny dovolání podle § 265f odst. 2 tr. ř. je dovolatel oprávněn činit jen do uplynutí své dvouměsíční dovolací lhůty podle § 265e tr. ř. Změny provedené poté jsou již bez jakéhokoli právního významu a Nejvyšší soud k nim nebude přihlížet (srov. též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 4. 2008, sp. zn. 7 Tdo 405/2008, a usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 1706/08). Z obsahu spisu však v tomto směru vyplývá, že výše již citovaný rozsudek odvolacího soudu (proti němuž bylo dle § 265a odst. 1, odst. 2 tr. ř. možné podat dovolání) byl obviněnému doručen dne 30. 6. 2015 a lhůta k podání dovolání a jeho případné modifikaci tedy podle § 265e tr. ř. ve smyslu § 60 odst. 2, odst. 3 tr. ř. uplynula již dne 31. 8. 2015. Nejvyšší soud se proto námitkami uplatněnými v těchto podáních nemohl zabývat.

67. Vzhledem ke shora uvedenému dospěl Nejvyšší soud k závěru, že obviněný Ladislav L. podal dovolání z jiných důvodů, než jsou uvedeny v ustanovení § 265b tr. ř., a proto postupoval podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. a jeho dovolání odmítl, aniž se dále zabýval jím napadeným rozhodnutím a řízením jemu předcházejícím. Nejvyšší soud dále prověřil, že v případě obviněného Ing. Jiřího P. napadeným rozhodnutím a jemu předcházejícím postupem nedošlo ve smyslu uplatněných dovolacích důvodů podle § 265b odst. 1 písm. g) a písm. l) tr. ř. k porušení zákona. Vzhledem k tomu, že obviněný Ing. Jiří P. svými námitkami tyto důvody dovolání zjevně nenaplnil, Nejvyšší soud jeho dovolání odmítl jako zjevně neopodstatněné podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř.

68. Pokud v dovolání obviněný Ladislav L. navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265o odst. 1 tr. ř. v jeho případě odložil výkon trestu odnětí svobody, je třeba uvést, že se jednalo o podnět, nikoli návrh, o němž by bylo nutno učinit formální rozhodnutí (takový návrh na odklad nebo přerušování výkonu rozhodnutí může podat se zřetelem k ustanovení § 265h odst. 3 tr. ř. pouze předseda senátu soudu prvního stupně). Nejvyšší soud však důvody pro odklad výkonu rozhodnutí neshledal. Za této situace pak nebylo zapotřebí o podnětu obviněného k předmětnému postupu rozhodnout samostatnými (negativními) výroky.

69. Za podmínek uvedených v § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. učinil Nejvyšší soud toto rozhodnutí v neveřejném zasedání.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení není s výjimkou obnovy řízení opravný prostředek přípustný (viz § 265n tr. ř.).

V Brně dne 26. 10. 2016

JUDr. Stanislav Rizman v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Oslzlová